

Darina Mikolášová

TERAZ! *a lebo nikdy.*

SKUTOČNÝ
PRÍBEH

Čo by ste robili, keby vám lekár prikázal
otehotnieť, ale vy nemáte s kým?

MARENČIN PT

Darina Mikolášová

TERAZI!

*a lebo
nikdy.*

Darina Mikolášová

TERAZ! *a sebo nikdy!*

MARENČIN PT

© Darina Mikolášová, 2014
Slovak edition © Marenčin PT, spol. s r. o.
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover © Marenčin Media, s. r. o.
Jazyková úprava Mika Vargová

ISBN 978-80-8114-395-3

Špeciálne poďakovanie

*Ďakujem mojej rodine, priateľom, blízkym,
a hlavne Dominike za dôveru a otvorenosť.*

autorka

1.

Prebudila sa do desivého ticha. Telom jej lomcovala šialená bolesť. Ležala len tak pohodená na posteli za naškrobenou bielou plachtou. Tesne pri nej stál stojan s infúziou. Bezfarebná tekutina kvapkala v pravidelnom upokojujúcom rytme a prechádzala priamo do napichnutej žily. Nič iné okrem toho tu však upokojujúce nebolo. Nechápala, prečo to tak príšerne bolí. Skúsila sa pohnúť. Ten nápad však v momente oľutovala a klesla späť.

„*Doriti!*“ precedila potichu. Išlo jej roztrhnúť brucho. Akoby v ňom vybuchol granát. V živote ju nič tak šialene nebolelo. Skôr ako zaspala na operačke, jej predseda lekári hovorili, že po laparoskopii nebude cítiť skoro nič! Čo je preboha toto?!

„*Kokos!*“ precedila potichu cez zuby.

Nadvihla prikrývku a v momente jej bolo všetko jasné. Aj to, odkiaľ ide tá strašná bolesť. Nebola to malá ranka, o akej si v súvislosti s laparoskopiou písali ženy na internetových diskusiách. Mala rozrezané úplne celé brucho! Čakomprásk! Ježišikriste!

„Slečna Petrová, ste hore?“ Ani si nevšimla, ako sa medzitým, čo bezradne zápasila s nemocničným paplónom, potichu otvorili dvere. Pri posteli stál primár.

„Čo ste mi to preboha urobili?“ spýtala sa cez slzy a ukázala smerom na brucho.

„Mrzí ma to, Dominika...,“ pristúpil bližšie. Vyzeral ako Woody Allen spred desiatich rokov. Vzhľadom na škandalózne obvinenie jeho adoptívnej dcéry zo zneužitia, bolo absurdné, že sa jeho klon nachádza priamo na gynekológii.

„Operovali sme vás o päť minút dvanásť,“ pustil sa Woody do vysvetľovania, „nečudujem sa, že ste mali strašné bolesti. Nález bol taký veľký, že sme to nedokázali urobiť laparoskopicky. Keď som vás videl zvnútra, musel som sa okamžite rozhodnúť. Jazva má asi 12 centimetrov, no verte, inak sa nedalo. Máte **ENDOMETRIÓZU...**“

2.

Nikdy som to slovo nepočula. Nikdy! A naozaj som vtedy netušila, čo znamená. Nemala som ani páru. Dokonca som si ho pred tým primárom netrúfala ani zopakovať. Mala som strach, že sa zakokcem alebo čo. A tak som si len bolestivo hryzla do pery. Au!

ENDOMETRIÓZA...

Možno to bolo tým, že som bola oblbnutá liekmi proti bolesti alebo niečo podobné. Pamätám si totiž, že mi po vyslovení toho pojmu zrazu nenormálne odľahlo. Úplne vážne. Hoci som zatínala zuby od prekliatej bolesti a nemohla sa ani len pohnúť, odľahlo mi. Totálne. Na chvíľu mi prebleslo hlavou, že som sa úplne zbláznila. Že mi skrátka preplo. Z narkózy alebo tak. Ako inak by mi mohlo odľahnúť vo chvíli, keď mi lekár povie o neznámej diagnóze, ktorá sa ma týka? Navyše po desivo vyzerajúcej gynekologickej operácii, z ktorej som sa práve prebrala? Vtedy som ničomu nerozumela. S odstupom času ale viem, že to s liekmi proti bolesti nemalo nič spoločné. Že ma neoblbla ani nervy drásajúca bolesť, ktorú som cítila. Nestála za

tým ani narkóza. Odľahlo mi, lebo moje dlhoročné peripetie konečne niekto pomenoval. Konečne dostali názov! A konečne mi niekto uveril, že som celé tie roky naozaj šialene trpela.

Mala som asi 20, keď sa všetko začalo. Prvé náznaky problémov. V podstate sa s nimi vtedy v pohode dalo žiť. Aby som bola presnejšia, v pohode som fungovala iba približne dvadsaťštyri dní do mesiaca. Zvyšných päť až šesť som len tak prežívala. Keď som dostala menzes, nastalo peklo. Doslova a do písmena. Najskôr som chodila ako mátoha, vliekla som sa z nohy na nohu a všetci sa ma vypytovali, čo mi je a či som okej. Nebola som. Slabosť sa striedala s malátnosťou a náladovosťou. Najradšej by som iba spala. Akákoľvek činnosť ma stála nadľudské úsilie. Často som plakala, alebo len tak sedela a depresívne premýšľala nad všetkým možným aj nemožným. To bol prvý, ľahší level. Ten po pár hodinách vystriedal ďalší. Nastúpili neznesiteľné bolesti a silné krvácanie. V bruchu ako by som mala tucet nožov. Minimálne tú nehrdzavejúcu sadu z reklamy v telke. Bolelo ma všetko. Celý človek. Najskôr iba brucho, potom aj nohy, ruky, hlava... skrátka *všetko*. Nepreháňam. Nedokázala som nič jesť a takmer ani piť. Iba LIEKY. Všetky dostupné analgetiká. No ani tie môjmu telu nechutili. Nezaberali. Iba ma otupovali. Museli prejsť minimálne tri dni, aby som sa dala ako-tak dokopy. Po troch dňoch zväčša najsilnejšie bolesti ustúpili. Tie slabšie po liekoch postupne mizli. A mne sa pomaly začala vracieť sila a chuť do života. Vedela som, že na ďalších približne dvadsaťštyri dní budem mať pokoj.

Lekári boli zo mňa zúfalí. Prehadzovali si ma ako horúci zemiak. Vypočula som si snád všetko – od názorov, že silné bolesti pri menzese sú úplne normálne, cez to, že treba vydržať do tehotenstva až po perly typu: *„Mali by ste sa menej pozorovať“*. Otrásné! Fakt nemám inú robotu, len sa hypochondricky sledovať! Na gynekológiu som chodila ako na klavír. Nikdy nič nenašli. Až som „TO“ jedného dňa nedostala vôbec. Chodila som vtedy k jednému z najznámejších gynekológov na Slovensku. Trčal z každej telky, nanominoval sa do všetkých médií a ja som si automaticky myslela, že jeho meno je zárukou profesionality. Nebolo.

„*Vy ste tehotná!*“ zahlásil bez mihnutia oka po tom, ako som v inkriminovaný deň vyšla z prezliekarne a usadila sa na stoličke oproti nemu.

„*Prosím?!“* vyletelo zo mňa piskľavo.

Myslím, že som v tej chvíli pripomínala chameleóna, ktorý v okamihu zozelenie, sčervenie a zožltne zároveň. Srdce mi búšilo ako šialené a dlane mi vlhli slávnym potom. Roztriasla som sa.

„... *veď to... to nemôže byť pravda,*“ zahabkala som.

Tupo na mňa pozrel. Bez akejkoľvek empatie.

„*Pozrite sa, ja to vlastne neviem celkom s istotou...*“ prechádzal si lavou rukou po svojej vyholenej hlave. Zvyšky blond vlasov mal len po bokoch a na temene. Vyzeral hrozne. *„Asi mu to nemá kto povedať,“* preletelo mi hlavou.

„*Vec sa má tak, že vám tehotenstvo zatiaľ neviem ani potvrdiť, ani vyvrátiť,*“ vyšlo z neho zrazu.

„... *Dohodneme sa takto... koľko vám mešká menzes?*“

„Týždeň...“, šepala som. Potiace dlane som sa snažila utrieť si do riflovej sukne, ktorú som na seba natiahla práve pri príležitosti návštevy gynekológa. Chápete, z praktických dôvodov.

„Dobre, dáme vyvolávačku,“ rozhodol v momente a začal vyklepkávať do počítača. Mala som pocit, akoby zrazu úplne zabudol, že v ambulancii vôbec sedím. Vtedy sa môj mozog konečne začal preberať z prvotného šoku a postupne sa dostával do normálu. Presnejšie do stavu, keď sa dokázal aspoň trochu pohnúť.

„Počkajte, pán doktor...“, začala som pomaly.

„Pred chvíľou ste mi povedali, že môžem byť v tom. Neviem síce, ako je to možné, keďže sme mali ochranu, ale dobre. Dajme tomu, že... že sme ju nepoužili správne. To sa predsa stáva, nie?“

Išlo viac – menej iba o rečnícku otázku, na ktorú sa neodpovedá. Ani on neodpovedal. Len prestal klepkáť do počítača a počúval. Na pár sekúnd som sa skúsila rozpomätať sa na detaily onoho večera, počas ktorého sme mali akože počať dieťa. Nedarilo sa mi. Nadýchla som sa. Zhlboka. Vedela som, že dávku kyslíka budem potrebovať.

„Teraz ste mi povedali, že môžem byť tehotná. A vzápätí mi predpisujete injekciu, ktorá mi má vyvolať menzes. Akú to má logiku? Veď ak som v tom, injekcia plodu ublíži...“

Nervózne si pritiahol stoličku bližšie k stolu. Okuliare sa mu zviezli po nose. Asi ich mal len na písanie, nie do dialky. Pôsobil neskutočne povýšenecky. Prototyp toho, aký by lekár nemal byť. Neviem, prečo som od neho už dávno neodišla.

„Neublíži, nebojte sa,“ prerušil moje úvahy, „pôjde iba o hormóny. Ak ste tehotná, po injekcii sa plodu nič nestane. Neuškodíme mu. Ale ak tehotná nie ste, do desiatich dní dostanete menštruáciu a potvrdí sa nám, že ide len o nejakú poruchu. Napríklad hormonálnu. Nemusíte sa báť...,“ povedal chlácholivo a kývol na sestričku, ktorá začala hľadať vhodnú ihlu. Nezmohla som sa na nijaký protest. Asi som nemala silu. Nechala som ich.

3.

Neviem, ako som sa ocitla za dverami tej príšernej ambulancie s chladnými hráškovito zelenými kachličkami. Lomcovali mnou všetky možné pocity. Čo ak fakt čakám dieťa?!

„To si tomu zase dala,“ začula som z diaľky hlasy svojich rodičov, ktorí mi od detstva vštepovali, že dieťa má byť plánované. Očakávané. Nijaké šup – šup. Božechráň! Čo by povedali ľudia?! Dieťa má mať rodičov „na poriadku“. Až potom má dovolené prísť na tento svet. Bodka. Áno, naši boli stará škola. Podľa nich sa pred svadbou nesmelo nič. Sexovať už vôbec nie. Mysleli si, že celý ten čas žijem cnostne. Len z letných bozkov. Ako kandidátka na život v kláštore. Nechávala som ich v tom. Odcudzili sme sa už dávno. Nevedeli o mne skoro nič. Nepochopili by môj svet.

Myšlienky v mojej hlave sa roztočili vo víre. Chaoticky preskakovali jedna druhú. Dieťa??? Ja??? Teraz??? Nič z toho sa mi nedarilo vpísať do tajničky svojho života. Viedla som príliš pohodlný a slobodný život na to, aby som mala dieťa. Spávala som do dva-

nástej, pracovala do noci. Tento stereotyp by mal zrazu niekto narušiť? Ježiši...

Zavoňala som nemocničné fornetti z neďalekého stánku. Nenormálna vôňa! Pomaly som sa pohla smerom za ňou. A zrazu som sa pristihla pri tom, že sa mimovoľne usmievam. Vlastne by som si to už aj možno vedela predstaviť. Možno... Keby...

Chvíľami som mala pocit, že je vo mne naozaj hormónov akosi viac. Až do momentu, kým som si nespoomenula, že by som mohla konečne zavolať Dávidovi. Zmrazilo ma. Bože...

Vylovila som z kabelky mobil. Na displeji svietil zmeškaný hovor. Od neho, ako inak. Možno to všetko cíti. Pravidelne sa nám totiž stávalo, že sme na seba mysleli v rovnakej chvíli. A keď som mu následne chcela zavolať, mal obsadené. Volali sme si totiž navzájom. Teraz som si bola istá, že obsadené nemá. Čakal a prežíval to rovnako ako ja. Napriek tomu som mu nebola schopná prezvoniť. Len som civela na ten zmeškaný hovor, na fotku na displeji a máčala som svoje BlackBerry potom svojich dlaní. Myslím, že smsky vymysleli ľudia, ktorí nevedeli, ako hovoriť pravdu priamo do uší. Aj ja som začala zbabelo vyfukávať... Hoci som šialene chcela počuť jeho hlas, netrúfla som si. A tak som napísala:

„Ahoj, vsetko ok. Uz som vonku...“

Doprdele, ako ja neznášam dotykové telefóny! Nevieť na nich písať za normálnych okolností, nieť ešte po návšteve gynekológa. Čo mu mám napísať?! Na chvíľu som rozpísanú správu uložila do konceptov. A potom som sa k nej vrátila a pomaly dopísala:

„... Problem je len v tom, ze ti mozno piseme dvaja...”

ODOSLANÉ.

DORUČENÉ.

Je to tam.

Už to číta.

4.

Vedela som presne, čo bude nasledovať. Len som si netrúfala odhadnúť, či sa ozve zaskočený, našťvaný alebo aspoň trochu šťastný. Keď som bola dieťa, chcela som byť chlapec. Aj potom, keď som mala „nášť“. V detstve som hrávala futbal, bábiky som odkladala do kúta a v skriniach mi stačili polovičné vešiaky – šaty a sukne by ste v nich hľadali márne. Aj očakávaná som bola ako chlapec. Mala som sa volať Dominik. Dievčenský variant naši vymyslený ani nemali, tak veľmi chceli syna. A tak keď som sa narodila, prišlo im celkom vhod, že sa z Dominika dá jednoducho urobiť DOMINIKA. Až na ten obrovský pocit sklamaní. Nech mi nikto nehovorí, že sa nenaplnené túžby rodičov nepremietnu automaticky do podvedomia dieťaťa! Ja som totiž odmietala byť dievčaťom. Celý život! Nie že by som bola pomýlená, to vôbec nie. V tomto smere bolo všetko okej. Akurát som sa necítila byť ženou v pravom slova zmysle. Vždy som mala krátke vlasy. Vždy som nosila nohavice. VŽDY.

Mala som pocit, že chlapi to tu majú ľahšie. Že ich ten život toľko nestojí. Dnes by som ale s Dávidom nemenila. K tomu, čo som mu práve napísala, sa musel postaviť naozaj chlapsky. Teda nemusel, ale mal by... Čakala som to od neho. A nebola som si istá, či to zvládne. Telefón zazvonil asi do troch sekúnd.

„Áno...“, zdvihla som nespoko.

„A to si mi ako dlho chcela tajiť, mamina?“ Cítila som, ako sa na druhej strane linky usmieva. Áno, usmieva sa!

Odlahlo mi. Tak strašne mi odlahlo.

„Dávid, ja neviem, čo ti mám povedať...“, rozvzlykala som sa ako umrŇčané decko.

„Nemusíš hovoriť nič, Niky...“, snažil sa ma chlácholiť.

„... Lenže ono to v podstate ešte vôbec nie je isté.“

„Veď jasné, ešte je skoro...“ Stále sa usmieval! Áno, presne na ten úsmev ma kedysi zbalil.

„Nie, to nie je o tom...“

„A o čom?“

Nechápal. Nečudo. Bola som zmätená a vychádzali zo mňa samé nesúvislé vety.

„Dominika, povedz mi, čo presne ti doktor povedal, prosím ťa.“

A tak som sa pomaly pustila do celej story, ktorú som pred pár minútami v nemocnici absolvovala. Vráťane toho, že som si nechala pichnúť tú divnú injekciu... Popritom som vzlykala a dokola mlela niečo v zmysle, ako sa bojím, že neviem, ako to vezmú naši a podobné blá-blá...

A po tom všetkom, ako som naňho vyliala všetky pochybnosti sveta, som šepala, či ho môžem večer vidieť. Akoby nič. Pracoval síce v Bratislave, býval však asi sto kilometrov od nej. To bol vlastne aj dôvod, prečo bol náš vzťah taký... čudný. Komplikovaný... Neucelený. Aj keď tých dôvodov bolo, pravdupovediac, o niečo viac.